

Pavla Vidanová: „Internet a kulturní paměť“

bakalářská práce – FHS UK Praha 2008

posudek vedoucího práce

zpracoval: doc. PhDr. Zdeněk PINC

srpen 2008

Kolegyně Pavla Vidanová mi v úvodu své bakalářské práce děkuje za ochotu být vedoucím její práce: To je přesná formulace a zároveň také detekování problému, před kterým stojíme. V ochotě k vedení práce věru problém nebyl. Bylo by mi potěšením práci Pavly Vidanové vést, neboť téma je zajímavé, Vidanová je způsobilá a pracovitá studentka a delší čas spolupracujeme v rámci semináře k filosofické propedeutice. O tématu jsme také několikrát promlouvali, ale tím můj podíl na vedení práce končí. Několik dnů před termínem odevzdání mi totiž Pavla Vidanová oznámila, že práci odevzdá „bez vedoucího“. Vložil jsem jí, že to s formálního hlediska není možné a přivolal jsem dokonce úřední autoritu, abych zlomil její pochybnosti. Je tedy skutečností, že práci zpracovala sama. Obava, že mi tím dělá ostudu, která zazněla, je nemístná z principu, ale i proto, že práce není ostudná.

Její téma je zajímavé, autorka se problematice věnuje delší dobu a v práci lze najít motivy, které rozhodně nejsou banální. Problém je ovšem v tom, že po technické stránce je práce zpracovaná pod veškerou kritiku a právě tato okolnost patrně způsobená skutečností, že autorka proti původnímu plánu zpracovala práci ve zrychlené verzi za několik týdnů, aby stihla ukončení bakalářského studia a mohla nastoupit magisterské navazující studium na jiné fakultě, na kterém jí záleží zřejmě více než na důstojném dokončení bakalářského studia. Základní problém spočívá v tom, autorka odkazuje k relativně bohatým zdrojům v kvalifikační práci zcela nepřijatelným způsobem. Tedy téměř zásadně bez odkazu ke konkrétním stránkám textu, podobně nedrží ani předepsanou konvenci pro práci s internetovými zdroji. V některých případech dokonce – viz s.3 paušálně odkáže celý text kapitoly k dvěma prostudovaným knihám J. Assmanna. Kapitola se jmenuje „Teoretická východiska“ a čtenář může snadno nabýt dojmu, že autorka svá východiska zkomponovala podle Assmanna. Když text přečte a Assmannovy práce zná, může dokonce snadno nabýt dojmu, že autorka kompiluje dosti nepřesně a někdy dokonce tak, že by Assmann svůj text nemusel poznat. Není to tím, že by původnímu textu neporozuměla, ale tím, že text interpretuje a tím jeho vyznění modifikuje a uvádí do jiných souvislostí. Ne vždy zdařile, ale hlavně naprosto nepřehledně, recenzent stojí tedy před výsledkem zmateně, protože rozeznat původní text od interpretace není téměř možné. To v jistém smyslu, byť v menší míře platí pro celý text práce a proto má recenzent jenom dvě možnosti, z nichž jedna je standardní a druhá nikoli.

Standardní varianta vyžaduje vrácení práce k přepracování, tak aby text měl charakter kvalifikační práce, výsledek by pak rozhodně ukazoval na práci nejméně velmi dobrou v nejvyšším pásmu této známky. Předpokládám samozřejmě, že při takovém přepracování by autorka zlepšila i práci z textem, který je místy formulován velmi nedbale, s prohřešky proti stylu i gramatice. Navíc autorka s jakousi poněkud zvrácenou nechutí k sobě samé usiluje téměř všemi prostředky o to, aby byla hodnocena negativně. Svázaná práce má všeho všudy 28 stránek. Pouze podezřivý recenzent si přepočte znaky na jednom řádku a zjistí o polovinu více znaků, než je standard. Také řádků na stránce je téměř šedesát, tedy rovněž téměř dvojnásobek, než je předepsáno...

Nestandardní varianta, k níž se s lítostí přikláním, vychází vstříc naléhavé potřebě Pavly Vidanové zbavit již se bakalářského studia děj se, co děj, a začít někde znova. O této věci jsme v posledním zhruba roce vícekrát diskutovali, omlouvám se, že ozvuk těchto debat prosákl i do posudku. V takovém případě bych se přimlouval za hodnocení práce známkou „dobře“ u vědomí, že i tomto cyklu bylo podobně hodnoceno touto známkou několik jiných prací spíše nezdařilých, jejichž úroveň ve srovnání s nezdařilou prací kolegyně Vidanové je rozhodně ještě slabší.